

Arrest

nr. 327 049 van 21 mei 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn moeder X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn en die wettelijk vertegenwoordigd wordt door zijn moeder X, op 2 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat J. HARDY, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient als minderjarige op 27 juni 2024, met de hulp van zijn moeder, een verzoek om internationale bescherming in eigen naam in.

Verzoeker wordt tweemaal opgeroepen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) maar het persoonlijk onderhoud kan niet doorgaan omwille van medische omstandigheden.

Op 19 november 2024 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens je verklaringen heb je de Albanese nationaliteit en ben je afkomstig uit Durrës, Albanië. Je bent minderjarig en verblijft in België samen met je moeder, M.K. (O.V. [...]) en je minderjarige broer en zus, K.K. en E.K.

Op 24/10/2022 diende je moeder in België een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Je moeder gaf hierin te kennen dat zij en haar kinderen, waaronder ook jij, in Albanië jarenlang het slachtoffer werden van huiselijk geweld gepleegd door je vader. Hierbij werd herhaaldelijk een beroep gedaan op de politie, zonder resultaat evenwel. Als gevolg van deze feiten besloot zij in oktober 2022 samen jou en je broer en je zus Albanië te verlaten en naar België te vluchten. Bij terugkeer naar Albanië vreesde je moeder dat je vader haar en jullie, de kinderen, zou vermoorden. Zij vreesde tevens dat jullie, de kinderen, door andere kinderen zouden worden gepest en uitgesloten wegens het gedrag van je vader. Het verzoek van je moeder werd op 19/04/2024 kennelijk ongegrond verklaard door het Commissariaat-generaal. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest van 23/04/2024. De beslissing in het kader van het verzoek van jouw moeder is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 27/06/2024 diende je een verzoek om internationale bescherming in eigen naam in. Je verklaarde hierbij uit Albanië vertrokken te zijn omwille van je vader die jou en je moeder zwaar mishandelde. Elke dag maakten jullie de terreur van je vader mee. Het was hierdoor niet veilig voor jou in Albanië. Je vader dronk en rookte, stopte daar niet mee en sloeg je soms met een riem. Hij heeft je ook met een sigaret verbrand, gestoken met een mes en met touwen vastgebonden in een bos. Hij zette jullie soms ook uit het huis of gaf jullie geen eten of strafte jullie in de badkamer. In Albanië viel je ook uit je bed omdat je zo bang was dat hij je zou onthoofden. Je moeder deed hiervan aangifte bij de politie. De enige persoon die jullie hielp was een vriendin van je moeder.

Je vreest bij terugkeer naar Albanië voor je vader die je had gezegd dat hij wederom geweld zou gebruiken tegen jou.

Ter staving van je verzoek legde je advocaat op 31/10/2024 volgende documenten neer ter staving van je verzoek, in het bijzonder om je psychische kwetsbaarheid te ondersteunen: een attest van je psycholoog C.B., opgemaakt te Dinant op 5/6/2024 en een verslag van dr. D.Q. van het Universitair Ziekenhuis Sint-Lukas in Brussel in het kader van een doorverwijzing door een huisarts voor een neurologisch advies, met als vermelding bij de anamnese onder meer een afwezige indruk, een voorval van bewustzijnsverlies, nachtmerries, kwaadmoedige gedachten, stress, angstigheid en auditieve hallucinaties.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Je werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud met verplichte aanwezigheid van je advocaat op het Commissariaat-generaal op 16/09/2024. Je bezorgde op 13/09/2024 via je advocaat, meester Julien Hardy, een medisch attest, opgesteld op 13/09/2024 en geldig tot 18/09/2024, om je afwezigheid te rechtvaardigen. Op 7/11/2024 werd je opnieuw opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Op 6/11/2024 liet je andermaal via je advocaat weten niet aanwezigheid te kunnen zijn op het onderhoud. Jouw advocaat rechtvaardigde je afwezigheid door aan te geven dat het voor jouw psycholoog onmogelijk was (als vertrouwenspersoon) je te vergezellen naar dit onderhoud en dat je derhalve ook niet kon deelnemen aan dit voorziene onderhoud. **Conform artikel 18, §2 KB 11 juli 2003 inzake de rechtspleging van het CGVS kan de commissaris-generaal een beslissing nemen op grond van de elementen in zijn bezit.**

Voorts bepaalt artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1,

1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de Commissarisgeneraal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat je bij het verzoek van je moeder reeds werd ingeschreven als persoon ten laste en dat het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 23/04/2024 in het kader van haar verzoek ook voor jou geldt.

In dit geval blijkt uit je verklaringen dat jouw verzoek om internationale bescherming volledig berust op dezelfde gronden die je moeder reeds aanhaalde in het kader van haar verzoek, ingediend op 24/10/2022, waarvoor de beslissing definitief is. Je moeder verklaarde namelijk dat zij en haar kinderen, waaronder ook jij het slachtoffer werden van ernstig fysiek en psychisch geweld gepleegd door je vader en dat bij terugkeer naar Albanië jullie leven in gevaar is. Jij verwees eveneens naar dezelfde problemen met je vader. Verder haalde je moeder bijkomend de vrees aan dat haar kinderen – dus ook jij – door andere kinderen zullen worden gepest en uitgesloten vanwege het gedrag van je vader. In dit verzoek werd vastgesteld dat je moeder niet aannemelijk heeft gemaakt dat ze voor de door haar geschetste interpersoonlijke problemen met haar echtgenoot (jouw vader) geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn haar met betrekking tot haar verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar en haar kinderen sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er werd hierbij op gewezen dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming en dat een verzoeker om internationale bescherming aannemelijk moet maken dat hij of zij alle redelijke en nuttige van hem of haar te verwachten beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin je moeder in casu niet slaagde. De Raad volgde niet alleen het CGVS in haar nalaten die beschermingsmogelijkheden uit te putten, maar onderstreepte dit door erop te wijzen dat, ofschoon de ernst van de verklaarde feiten, jouw moeder blijkens de inhoud van de door haar voor de RvV neergelegde documenten er zelf voor koos om geen strafklacht tegen haar echtgenoot (jouw vader) in te dienen op het ogenblik dat ze zich voor feiten van geweldpleging richtte tot de politie. Alzo liet ze na om de mogelijkheden en middelen die de Albanese strafwet voorziet, afdoende te benutten, laat staan uit te putten. Ze toonde derhalve niet concreet aan dat het haar en haar kinderen, met betrekking tot de problemen van haar echtgenoot (jouw vader) in Albanië aan nationale bescherming ontbreekt. Verder werd geconcludeerd dat uit haar vrees dat haar kinderen door andere kinderen zullen worden gepest en uitgesloten wegens het gedrag van haar man geen nood aan internationale bescherming kan worden gepuurd.

Volledigheidshalve kan hier nog gewezen worden op het feit dat het Commissariaat-generaal erkent dat **huiselijk geweld** in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de actuele informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 5 december 2023**, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20231205.pdf of

<https://www.cgvs.be/nl>) en de **COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017**, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_huiselijk_geweld.pdf of

<https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor

verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet op maatregelen tegen geweld in familierelaties gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen verschillende keren gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. De verbeteringen aan de Wet op maatregelen tegen geweld in familierelaties verzekeren verder dat vrouwen en meisjes die geweld ervaren ook onmiddellijk politiebescherming krijgen wanneer ze hiervan een melding doen, dat er opnieuw sprake is van preliminary protective orders en dat slachtoffers onmiddellijk (samen met de kinderen) in een shelter opgevangen worden. Voor het eerste beschermt de wet ook vrouwen zonder dat ze een formele band (huwelijks- of samenlevingscontract) met de dader hebben, zo ook werden nieuwe provisies opgenomen over de verwijdering van de dader uit de woning en werd er ingevolge deze vernieuwde wetgeving het initiatief genomen een speciale database te creëren die alle zaken die bij de rechtbanken hangende zijn samenbrengt en coördineert. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in alle gemeenten een coördinatiemechanisme (Referral Mechanism against Domestic Violence) aanwezig, waarbij verschillende lokale instellingen (politie,

ngo's, gemeentediensten, school, gezondheidscentra) samen reageren op gedetecteerde gevallen van huiselijk geweld, wat ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Daarnaast werd ook één unieke, nationale hulplijn voor vrouwen die hulp zoeken tegen huiselijk geweld in het leven geroepen en werden voorzieningen zoals vluchthuizen, advies- en gezondheidscentra en centra voor juridische bijstand verder uitgebouwd. Zo is er sprake van een nationaal centrum voor de behandeling van slachtoffers van huiselijk geweld en van het LILIUM Crisis Management Centre for sexual violence cases dat de klok rond gezondheidsbijstand verleent. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence (Conventie van Istanboel) en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie voor om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De huidige strategie dateert van juni 2021 en beslaat de periode 2021-2030. Daarnaast werden ook lokale actieplannen rond gendergelijkheid uitgewerkt. In 2022 heeft Albanië tevens de International Labour Organisation Convention on Violence and Harassment in the World of Work onderschreven. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld (ofschoon nog steeds te laag, zeker in de landelijke gebieden) verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Sinds 2018 zijn politieagenten ook wettelijk verplicht om telkens (bij elke melding van huiselijk geweld) een risico-analyse én een preliminary protective order op te stellen. Sinds 2018 moeten lokale structuren ook actief betrokken worden bij de monitoring en het afdwingen van vonnissen rond huiselijk geweld. Voortaan moet de nadruk liggen op de coördinatie en verdeling van de aanpak en op de steun aan slachtoffers. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau Child Protection Units actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kindershulplijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.

Volledigheidshalve kan hier nog gewezen worden op de actuele informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 5 december 2023**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20231205.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat **de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging garanderen**. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Burgers kunnen onder meer terecht bij de Service for Internal Affairs and Complaints (SIAC) om klacht neer te leggen bij politieel wangedrag. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van “one-stop-shops” (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan), de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag en de oprichting in februari 2022 van een nieuwe, volledig onafhankelijke, controledienst die het mandaat heeft om de werking van de veiligheidsdiensten op alle niveaus te onderzoeken en te beoordelen, zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werd in deze context in 2020 binnen het ministerie van Justitie het Free Legal Aid (FLA) Directorate opgericht, zo ook werden op het terrein meerdere kantoren voor rechtsbijstand geopend die gratis juridische hulp verlenen. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste

wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo werd in juni 2016 de Wet op de algemene doorlichtingsprocedure (Vetting law) aangenomen. Deze wet vormt de basis voor een grondige doorlichting van alle rechters en magistraten en bracht in de praktijk reeds een positieve impact teweeg in de strijd tegen corruptie. De doorlichtingsprocedure (en het afvallen van vele magistraten) heeft wel als bijwerking dat er een grote achterstand is gecreëerd waardoor de toegang tot het gerecht bemoeilijkt wordt. In februari 2018 werd tevens een wettelijk kader gecreëerd voor het doorlichten van alle politieagenten op hun integriteit en professionalisme. In 2019 was hiermee ook effectief gestart. Eind 2019 ging tevens het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), bestaande uit de Special Prosecution Office (SPO) en een aantal Special Courts en met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie, van start. Dit versterkt de algehele capaciteit om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een Actieplan voor de implementering van een intersectorale aanpak van corruptie (nu voor de periode 2020-2023), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National AntiCorruption Coordinator in 2018, de aanname in februari 2023 van een (nieuw) actieplan 2023-2025 voor de strijd tegen de georganiseerde misdaad en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's en internationale mensenrechtenorganisaties tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Aldus blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

De door jou neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Het feit dat je in België in behandeling bent voor uw psychische problemen, zoals blijkt uit het door jou neergelegde attest van je psycholoog en het verslag van het Universitair Ziekenhuis Sint-Lukas in Brussel, wordt verder niet in vraag gesteld. Medische/ psychische problemen op zich houden echter geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Je dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. Met de bijgebrachte attesten toon je hoe dan ook allerminst aan dat het hen in jouw land van herkomst met betrekking tot je verklaarde vervolgingsproblemen aan nationale bescherming ontbreekt. Tot slot dient hier te worden vastgesteld dat uit niets blijkt dat jij bij terugkeer naar Albanië geen of onvoldoende medische zorgen zou kunnen krijgen voor jouw psychische gezondheidsproblemen. Uit de verklaringen en documenten neergelegd door je moeder in het kader van haar verzoek om internationale bescherming kan immers afgeleid worden dat zowel je moeder als jij in Albanië toegang hadden tot medische verzorging en psychologische begeleiding. Zo werd je in Albanië onder meer opgevolgd door een schoolpsycholoog en kreeg je zowel in groep met je moeder als individueel via een het vrouwencentrum (of centrum voor mishandelde personen) sessies bij een psycholoog aangeboden (notities persoonlijk onderhoud M.K. d.d. 20/03/2023, p. 11, 12, 16 en 17).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), artikel 14 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), de artikelen 48/3 tot 48/7, 48/9, 57/1, 57/5ter, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 9, 10 en 18 van koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het KB van 11 juli 2003), het *“administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”*, *“het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder andere, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”* en van het recht om gehoord te worden.

In een eerste middelonderdeel werpt verzoeker een substantiële onregelmatigheid op die tot de vernietiging van de bestreden beslissing moet leiden, meer bepaald de miskening van het recht op een persoonlijk onderhoud en de verplichting van het CGVS om een verzoeker om internationale bescherming te horen tijdens een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd tweemaal opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud bij het CGVS en legde telkens een medisch attest ter rechtvaardiging van zijn afwezigheid voor. Het CGVS heeft echter nagelaten om hem een derde keer op te roepen en heeft, in strijd met artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet en artikel 14 van richtlijn 2013/32/EU, zonder persoonlijk onderhoud een beslissing genomen inzake zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker wijst tevens op het hoger belang van het kind.

In een tweede middelonderdeel gaat verzoeker in op zijn asielmotieven en betwist de motieven van de bestreden beslissing. Hij stelt dat het CGVS niet naar behoren rekening heeft gehouden met zijn kwetsbaarheid en zijn medische toestand, noch wat zijn bijzondere procedurele noden betreft, noch bij de analyse van zijn behoefte aan bescherming. Ter ondersteuning van zijn verzoek heeft hij twee medische attesten neergelegd (die hij opnieuw als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt) om zijn psychologische kwetsbaarheid te benadrukken. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal deze documenten onvoldoende in overweging heeft genomen. Verder werpt verzoeker een totaal gebrek aan effectieve bescherming van de Albanese autoriteiten tegen huiselijk geweld op en verwijst naar algemene landeninformatie. Tenslotte wijst hij op zijn minderjarigheid en stelt dat overeenkomstig artikel 57/1 van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Verzoeker voegt volgende stavingstukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift:

- Stuk 1: Mail van advocaat van 15 november 2024 met medisch attest om verzoekers afwezigheid te rechtvaardigen op het persoonlijk onderhoud van 7 november 2024;
- Stuk 2: Mail van advocaat van 25 november 2024 met verzoek tot intrekking van de bestreden beslissing;
- Stuk 3: Medisch verslag van het Universitair Ziekenhuis Sint-Lukas in Brussel van 22 december 2023;
- Stuk 4: Attest van psycholoog van 5 juni 2024.

3. Nota met opmerkingen

Op 17 december 2024 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/72, §1 van Vreemdelingenwet, een nota met opmerkingen over waarin wordt ingegaan op de middelen aangevoerd in het verzoekschrift en wordt geconcludeerd dat deze niet gegrond zijn.

4. Juridisch kader

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, DOC 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet ontvankelijk te verklaren wanneer hij of zij geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem of haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

In de Memorie van Toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerder verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, DOC 54 2548/001,108).

Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard te zijn dat zij een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Deze ‘eigen feiten’ in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet hoeven niet noodzakelijk ‘nieuwe elementen of feiten’ te zijn in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet (*“Practical Guide on Subsequent Applications”* van december 2021 van EASO, p. 44).

5. Beoordeling van de zaak

5.1. Betreffende de opgeworpen substantiële onregelmatigheden

5.1.1. Waar in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat de bestreden beslissing behept is met een substantiële onregelmatigheid door de miskennis van het recht op een persoonlijk onderhoud bij het CGVS en van de verplichting van het CGVS om een verzoeker om internationale bescherming tijdens een persoonlijk onderhoud te horen, kan verzoeker niet worden gevolgd.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal een beslissing over het verzoek om internationale bescherming van verzoeker kon nemen zonder dat hij was gehoord. In de bestreden beslissing wordt terecht verwezen naar artikel 18, §2 van het KB van 11 juli 2003 dat luidt als volgt:

“§ 2. De asielzoeker maakt binnen de vijftien dagen na de vastgestelde datum van het gehoor schriftelijk een geldige reden voor zijn afwezigheid over aan de Commissaris-generaal.

(...)

(...)

Als hij de reden geldig acht roept de Commissaris-generaal de asielzoeker op een latere datum opnieuw op of verzoekt de Commissaris-generaal hem om bepaalde inlichtingen schriftelijk te verschaffen.

Indien de betrokkene, na opnieuw te zijn opgeroepen overeenkomstig het vierde lid, een nieuwe geldige reden aanhaalt die zijn afwezigheid op het vastgelegde gehoor rechtvaardigt, kan de Commissaris-generaal een beslissing nemen op grond van de elementen in zijn bezit.”

Verzoeker werd een eerste keer opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op CGVS op 16 september 2024 maar kon niet aanwezig zijn en rechtvaardigde zijn afwezigheid met een medisch attest van 13 september 2024. Uit dit attest bleek dat verzoeker ziek was van 13 tot 18 september 2024. Aangezien verzoeker een geldige reden had voor zijn afwezigheid tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, werd hij overeenkomstig artikel 18, §2, vierde lid van het KB van 11 juli 2003 opnieuw opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS op 7 november 2024. Op 6 november 2024 ontving het CGVS een e-mail van verzoekers advocaat met de mededeling dat verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn om het persoonlijk onderhoud bij te wonen omdat zijn psycholoog, die ook zijn vertrouwenspersoon is, niet in de mogelijkheid was om hem te vergezellen naar het persoonlijk onderhoud. Dit werd door het CGVS als nieuwe geldige reden aanvaard voor verzoekers afwezigheid tijdens het tweede persoonlijk onderhoud. Daarnaast maakte verzoekers raadsman op 15 november 2024 aan het CGVS ook nog een medisch attest over ter rechtvaardiging van verzoekers afwezigheid tijdens dit tweede persoonlijk onderhoud. Uit dit medisch attest (eveneens toegevoegd bij het verzoekschrift als stuk 1) blijkt dat verzoeker bovendien ook nog ziek was van 6 tot 8 november 2024 waardoor ook persoonlijke medische redenen zijn afwezigheid op het persoonlijk onderhoud van 7 november 2024 rechtvaardigden. Vermits verzoeker, die voor een tweede persoonlijk onderhoud was opgeroepen, opnieuw een geldige reden voor zijn afwezigheid had aangehaald, kon het CGVS terecht overeenkomstig artikel 18, §2, vijfde lid van het KB van 11 juli 2003, een beslissing nemen op grond van de elementen in zijn bezit, hetgeen in casu is gebeurd.

5.1.2. Waar in het verzoekschrift de schending van artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet en artikel 14 van richtlijn 2013/32/EU wordt opgeworpen, kan de Raad verzoeker evenmin volgen.

Artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen roept de verzoeker minstens eenmaal op voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming.
(...)*

(...)

§ 2. Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer :
1° de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op basis van het beschikbare bewijs een positieve beslissing kan nemen inzake de erkenning van de vluchtelingenstatus;
2° de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat de verzoeker niet persoonlijk kan gehoord worden als gevolg van blijvende omstandigheden waarop hij geen invloed heeft. Bij twijfel raadpleegt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg om na te gaan of de toestand die de verzoeker niet in staat maakt om te worden gehoord tijdelijk of aanhoudend van aard is.

Indien geen persoonlijk onderhoud plaatsvindt omwille van de in het eerste lid, 2°, genoemde reden, worden er redelijke inspanningen geleverd om de verzoeker de kans te bieden de nodige informatie in verband met zijn verzoek te verstrekken.

Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden overeenkomstig het eerste lid, 2°, heeft geen negatieve invloed op de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;

3° de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.

§ 3. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden belet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.”

Artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting in Belgische wetgeving van artikel 14 van richtlijn 2013/32/EU dat luidt als volgt:

“1. Alvorens de beslissingsautoriteit een beslissing neemt, wordt de verzoeker in de gelegenheid gesteld persoonlijk gehoord te worden over zijn verzoek om internationale bescherming door een daartoe naar nationaal recht bevoegde persoon. Een persoonlijk onderhoud over de inhoud van het verzoek om internationale bescherming wordt afgenomen door het personeel van de beslissingsautoriteit. Deze alinea laat artikel 42, lid 2, onder b), onverlet.

(...)

(...)

2. Er kan worden afgezien van een persoonlijk onderhoud over de inhoud van het verzoek indien:

a) de beslissingsautoriteit met betrekking tot de vluchtelingenstatus een positieve beslissing kan nemen op basis van het beschikbare bewijs, of

b) de beslissingsautoriteit van oordeel is dat de verzoeker niet persoonlijk gehoord kan worden als gevolg van blijvende omstandigheden waarop hij geen invloed heeft. Bij twijfel raadpleegt de beslissingsautoriteit een medisch beroepsbeoefenaar om na te gaan of de toestand die de verzoeker ongeschikt of niet in staat maakt om te worden gehoord tijdelijk of van aanhoudende aard is.

Indien geen persoonlijk onderhoud plaatsvindt overeenkomstig punt b) of, indien van toepassing, geen onderhoud met de ten laste komende persoon plaatsvond, worden er redelijke inspanningen gedaan om de verzoeker of de persoon die te zijnen laste komt de kans te bieden nadere informatie te verstrekken.

3. Het feit dat er geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden in overeenstemming met dit artikel belet de beslissingsautoriteit niet een beslissing over een verzoek om internationale bescherming te nemen.

4. Het feit dat er geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden overeenkomstig lid 2, onder b), heeft geen negatieve invloed op de beslissing van de beslissingsautoriteit.

5. Onverminderd artikel 28, lid 1, kunnen de lidstaten bij hun beslissing inzake een verzoek om internationale bescherming laten meewegen dat de verzoeker niet voor het persoonlijke onderhoud is verschenen, tenzij hij daarvoor een geldige reden had.”

De Raad merkt op dat de mogelijkheid om in voorliggend geval een beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming te nemen zonder verzoeker persoonlijk te horen, tevens steun vindt in artikel 57/5ter, § 3 Vreemdelingenwet (dat de omzetting van artikel 14, lid 3 van richtlijn 2013/32/EU vormt).

De Raad benadrukt dat artikel 57/5ter, § 1 van de Vreemdelingenwet het CGVS weliswaar als principe oplegt om een verzoeker om internationale bescherming (minstens) eenmaal op te roepen voor een persoonlijk onderhoud dat hem in de gelegenheid stelt om persoonlijk gehoord te worden over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming. Artikel 57/5ter, §1 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 14, lid 1 van richtlijn 2013/32/EU. In casu werd verzoeker tweemaal opgeroepen door het CGVS. Het

CGVS heeft bijgevolg in voorliggend geval voldaan aan zijn oproepingsplicht zoals vervat in artikel 57/5ter, §1 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel verplicht het CGVS echter niet om een verzoeker te blijven oproepen voor een persoonlijk onderhoud, zelfs al wordt er telkens een geldige reden voor zijn afwezigheid op de geplande gehoren aangevoerd.

In tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift betoogt, is de mogelijkheid om een beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming te nemen zonder dat er een persoonlijk onderhoud in kwestie heeft plaatsgevonden, niet beperkt tot de uitzonderingen op een persoonlijk onderhoud zoals bepaald in artikel 57/5ter, §2 van de Vreemdelingenwet dat de omzetting in Belgische wetgeving vormt van artikel 14, lid 2 van richtlijn 2013/32/EU. Deze specifieke uitzonderingssituaties zoals bepaald in artikel 14, lid 2 van richtlijn 2013/32/EU of diens equivalent in artikel 57/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, maken het mogelijk om af te wijken van de principiële verplichting voor het CGVS om een verzoeker minimaal eenmaal op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Deze afwijking van de zogenaamde 'oproepingsplicht' geldt zodoende in bepaalde strikt limitatief afgelijnde gevallen, maar sluit niet uit dat het CGVS ook in andere situaties, waarin een verzoeker zoals in casu tweemaal werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud maar zijn afwezigheid telkens rechtvaardigde met een geldige reden, een beslissing kan nemen over het verzoek zonder dat het persoonlijk onderhoud effectief heeft plaatsgevonden.

Het beperken van de mogelijkheid om een inhoudelijke beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming zonder een persoonlijk onderhoud tot de voornoemde uitzonderingssituaties zou artikel 14, lid 3 van richtlijn 2013/32/EU en artikel 57/5, § 3 van de Vreemdelingenwet overigens zinledig maken. Bovendien moet worden opgemerkt dat artikel 14, lid 3 van richtlijn 2013/32/EU niet specifiek verwijst naar artikel 14, lid 2 van richtlijn 2013/32/EU maar spreekt over 'dit artikel', d.i. artikel 14 als geheel, en dit in tegenstelling tot bijvoorbeeld artikel 14, lid 4 van richtlijn 2013/32/EU dat wel uitdrukkelijk verwijst naar artikel 14, lid 2 onder b) van richtlijn 2013/32/EU. Hieruit kan worden afgeleid dat een beslissing zonder een persoonlijk onderhoud kan worden genomen, tenminste op voorwaarde dat het principe gerespecteerd wordt dat de verzoeker minstens eenmaal is opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud (quod certe est), tenzij het gaat om één van de uitzonderingsgevallen, waarin het principe van eenmaal oproepen zelfs niet nageleefd moet worden (quod non est).

Er is dus geen enkele reden voorhanden waarom zou kunnen worden besloten dat de commissaris-generaal onterecht een beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming heeft genomen zonder verzoeker gehoord te hebben. De commissaris-generaal heeft correct en zorgvuldig gehandeld.

5.1.3. Tenslotte, waar in het verzoekschrift ook nog wordt opgeworpen dat de bestreden beslissing behept is met een substantiële onregelmatigheid omdat deze steunt op de verklaringen die verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft afgelegd zonder bijstand van een advocaat, kan verzoeker evenmin worden gevolgd.

Geen enkele rechtsregel verplicht de asielinstanties om voor een verzoeker om internationale bescherming een advocaat te voorzien tijdens de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming en/of tijdens zijn gehoor bij de DVZ. Het staat een verzoeker overigens vrij om zelf zijn verdediging te organiseren. Dat verzoeker tijdens de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming en tijdens zijn gehoor bij de DVZ niet werd bijgestaan door een advocaat, volstaat dan ook geenszins om te besluiten dat geen rekening mag worden gehouden met de verklaringen die hij toen heeft afgelegd.

Verder benadrukt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat die voor de bevoegde asielinstanties in staat is om voldoende coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen af te leggen. De feiten die de aanleiding vormen voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn verzoek, moeten op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze worden weergegeven in iedere fase van het onderzoek. Dit geldt tevens tijdens een gehoor zonder bijstand van een advocaat. Hoe dan ook toont verzoeker niet in concreto aan op welke wijze de afwezigheid van zijn advocaat bij de DVZ van invloed zou zijn geweest op de weergave van zijn gezegden aldaar. Evenmin toont hij aan de hand van concrete elementen of argumenten aan hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing.

Uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, bijgestaan door een tolk die het Albanees machtig is en in aanwezigheid van zijn moeder, blijkt verder dat hij kon antwoorden op alle vragen en dat hij kon uiteenzetten waarom hij niet naar Albanië kan terugkeren, waarom hij om internationale bescherming vraagt, en wat hij vreest bij terugkeer naar Albanië. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat hij gehinderd was om zijn relaas op correcte wijze uiteen te zetten (zie AD, Vragenlijst DVZ, Verklaring DVZ).

5.1.4. De Raad besluit dat de bestreden beslissing niet behept is met een substantiële onregelmatigheid waardoor de commissaris-generaal terecht niet is ingegaan op het verzoek tot intrekking van de bestreden beslissing door verzoekers advocaat van 25 november 2024 (stuk 2 bij het verzoekschrift).

5.2. Betreffende de bijzondere procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Wat betreft de bijzondere procedurele noden als begeleide minderjarige, wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.”

5.2.2. In het verzoekschrift werpt verzoeker op dat er bij de beoordeling van zijn bijzondere procedurele noden onvoldoende rekening werd gehouden met zijn kwetsbaarheid en zijn medische toestand. Hij verwijst hierbij naar de medische attesten die werden neergelegd ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming en die hij opnieuw bij zijn verzoekschrift heeft toegevoegd (stukken 3 en 4).

Uit het medisch verslag van het Universitair Ziekenhuis Sint-Lukas in Brussel van 22 december 2023 (stuk 3) blijkt dat deze consultatie heeft plaatsgevonden om een neurologisch advies te bekomen omdat verzoeker afwezigheden vertoont. Uit de verklaringen van zijn moeder blijkt dat verzoeker niet altijd reageert wanneer tegen hem wordt gepraat, dat hij soms het bewustzijn verliest, nachtmerries, donkere gedachten, auditieve hallucinaties heeft en veel weent. Uit het verslag blijkt dat het systematisch neurologisch onderzoek normaal is en dat verzoeker een beetje gesloten en triestig is, maar wel participeert als ze met hem bezig zijn. De dokter stelt een verder onderzoek naar mogelijke epilepsie voor, daarnaast moet de schermtijd van verzoeker beperkt worden tot twee uur per dag en zijn dieet gecontroleerd worden. De dokter stelt verder dat verzoeker psychologisch moet worden opgevolgd en dat een advies van een kinderpsychiater aangewezen is voor zijn problemen met zijn humeur en donkere gedachten.

Uit het psychologisch attest van 5 juni 2024 (stuk 4) blijkt louter dat verzoeker reeds drie afspraken heeft gehad bij de psycholoog en dat hij nog twee geplande afspraken heeft.

5.2.3. Uit deze medische attesten kan op geen enkele wijze afgeleid worden dat verzoeker niet in staat is om deel te nemen aan de procedure, noch welke bijkomende steunmaatregelen aan verzoeker zouden moeten worden toegekend gedurende het verloop van zijn procedure. Verzoeker maakt een schending van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

5.3. Motieven van de bestreden beslissing

5.3.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

5.3.2. De bestreden beslissing is, zoals reeds hoger werd aangegeven, geschraagd op artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling kan de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer *“de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”*

Op 24 oktober 2022 dient verzoekers moeder een verzoek om internationale bescherming in dat dat op basis van artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet ook in naam van verzoeker als vergezellende minderjarige wordt ingediend. Volgens de verklaringen van verzoekers moeder hebben zij Albanië verlaten omwille van het ernstig huiselijk geweld door haar echtgenoot, verzoekers vader. Op 18 april 2023 verklaart de commissaris-generaal het verzoek kennelijk ongegrond. Verzoekers moeder dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad dat op 23 april 2024 bij arrest nr. 305 345 wordt verworpen. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een definitieve beslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de V r e e m d e l i n g e n w e t .

Op 27 juni 2024 dient verzoeker als minderjarige in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Op 19 november 2024 verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet ontvankelijk en motiveert op goede gronden dat verzoeker geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° juncto artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming volledig berust op dezelfde gronden die zijn moeder reeds aanhaalde in het kader van haar verzoek waarvoor de beslissing definitief is en dat hierin werd geoordeeld dat zijn moeder niet concreet aantoonde dat het haar en haar kinderen, met betrekking tot de problemen van haar echtgenoot in Albanië, aan nationale bescherming ontbreekt en dat uit haar vrees dat haar kinderen door andere kinderen zullen worden gepest en uitgesloten wegens het gedrag van haar man geen nood aan internationale bescherming kan worden gepuurd:

“In dit geval blijkt uit je verklaringen dat jouw verzoek om internationale bescherming volledig berust op dezelfde gronden die je moeder reeds aanhaalde in het kader van haar verzoek, ingediend op 24/10/2022, waarvoor de beslissing definitief is. Je moeder verklaarde namelijk dat zij en haar kinderen, waaronder ook jij het slachtoffer werden van ernstig fysiek en psychisch geweld gepleegd door je vader en dat bij terugkeer naar Albanië jullie leven in gevaar is. Jij verwees eveneens naar dezelfde problemen met je vader. Verder haalde je moeder bijkomend de vrees aan dat haar kinderen – dus ook jij – door andere kinderen zullen worden gepest en uitgesloten vanwege het gedrag van je vader. In dit verzoek werd vastgesteld dat je moeder niet aannemelijk heeft gemaakt dat ze voor de door haar geschetste interpersoonlijke problemen met haar echtgenoot (jouw vader) geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn haar met betrekking tot haar verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar en haar kinderen sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er werd hierbij op gewezen dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming en dat een verzoeker om internationale bescherming aannemelijk moet maken dat hij of zij alle redelijke en nuttige van hem of haar te verwachten beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin je moeder in casu niet slaagde. De Raad volgde niet alleen het CGVS in haar nalaten die beschermingsmogelijkheden uit te putten, maar onderstreepte dit door erop te wijzen dat, ofschoon de ernst van de verklaarde feiten, jouw moeder blijkens de inhoud van de door haar voor de RvV neergelegde documenten er zelf voor koos om geen strafklacht tegen haar echtgenoot (jouw vader) in te dienen op het ogenblik dat ze zich voor feiten van geweldpleging richtte tot de politie. Alzo liet ze na om de mogelijkheden en middelen die de Albanese strafwet voorziet, afdoende te benutten, laat staan uit te putten. Ze toonde derhalve niet concreet aan dat het haar en haar kinderen, met betrekking tot de problemen van haar echtgenoot (jouw vader) in Albanië aan nationale bescherming ontbreekt. Verder werd geconcludeerd dat uit haar vrees dat haar kinderen door andere kinderen zullen worden gepest en uitgesloten wegens het gedrag van haar man geen nood aan internationale bescherming kan worden gepuurd.”

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gewezen op het feit dat het CGVS erkent dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is, maar dat uit actuele landeninformatie blijkt dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte is voor verbetering, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Tot slot wordt uit de actuele landeninformatie besloten dat er gesteld kan worden dat, in geval van eventuele (veiligheids)problemen, de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent alsook draagkrachtig. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete poging onderneemt om de pertinente motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt

verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

5.3.3. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekers problemen van huiselijk geweld en de vrees die hij koestert ten aanzien van zijn vader niet worden betwist. Aan die problematiek wordt niet getwijfeld.

5.3.4. In navolging van de commissaris-generaal is de Raad echter van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij (of zijn moeder) geen beroep kon(den) doen – of bij een eventuele herhaling van deze problemen bij terugkeer naar Albanië zou(den) kunnen doen – op de hulp en/of de bescherming van de Albanese autoriteiten. Hij maakt om die reden geen nood aan internationale bescherming aannemelijk.

In dit verband dient erop te worden gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reëel risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Luidens artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet in het algemeen geboden wanneer de staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft

Uit de meest recente landeninformatie waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, te weten de COI Focus *“Albanië Algemene Situatie”* van 5 december 2023, blijkt dat Albanië een beschermingssysteem kent voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat alle Albanese burgers in het algemeen hiertoe toegang hebben.

De Raad stipt hierbij aan dat bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat, ook de Belgische niet, kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Uit de recente landeninformatie blijkt dat in Albanië nationale beschermingsmogelijkheden voorhanden zijn. Albanië kent een beschermingssysteem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en in het algemeen hebben alle Albanese burgers hiertoe toegang.

Ofschoon hervormingen nog steeds nodig zijn, onder meer om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit de beschikbare informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De fundamentele mensenrechten en vrijheden zijn in Albanië verankerd in de Grondwet en zijn ondeelbaar, onvervreemdbaar, onschendbaar en gelden als de basis van de hele wetsorde. De Albanese Grondwet stipuleert ook dat alle internationale overeenkomsten, die door de Albanese wet geratificeerd zijn, voorrang hebben op de binnenlandse wetten die er eventueel niet compatibel mee zouden zijn. Albanië beschikt over een functionerend rechtssysteem, uitgeoefend door rechtbanken van eerste aanleg, beroepshoven en daarboven het Hooggerechtshof. De rechten van verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden wettelijk gegarandeerd. De overheid respecteert deze rechten doorgaans ook, hoewel processen niet altijd in het openbaar gevoerd worden. Voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand zijn aanwezig en de Albanese overheid zet in op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Het aantal zaken waar gratis juridische bijstand wordt geboden stijgt, vooral ook in zaken tegen daders van huiselijk geweld. Uit de informatie blijkt verder dat de politie over het algemeen op afdoende wijze functioneert, snel reageert en in het belang van de burger. Indien de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren kunnen er verschillende stappen worden ondernomen om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen (burgers kunnen onder meer terecht bij de Service for Internal Affairs and Complaints (SIAC) en bij de Ombudsdienst). Wangedrag van politieagenten wordt niet zonder gedoogd en kan leiden tot sanctionerende (administratieve) maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Tevens blijkt dat de laatste jaren in deze context

verschillende concrete maatregelen op het terrein werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie (o.a. bodycams, onestopshops, meldingsapps). Ten slotte blijkt nog dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen de nog steeds endemische corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen heeft ondernomen om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden, waaronder de oprichting van een speciale anticorruptierechtbank (SPAK), the justice reform package, de wet op de algemene doorlichtingsprocedures (Vetting Law), de wet op de klokkenluiders en een aantal opeenvolgende intersectorale strategieën die wel degelijk een effect hebben op het terrein en die zich geleidelijk ook meer richten op highlevel corruptie. Uit de informatie blijkt verder dat Albanië al jarenlang initiatieven neemt tegen de nog steeds alom aanwezige georganiseerde misdaad, zoals politieoperaties en internationale (politie) samenwerkingsverbanden en een getuigenbeschermingsprogramma. Er is in Albanië sprake van een crimineel ecosysteem waarin criminele netwerken verbonden zijn met lokale maffiafamilies en dat zich toelegt op drugs- en mensenhandel. In de zomer van 2023 is de SPAK erin geslaagd niet alleen topmannen uit de onderwereld, maar ook verschillende topmannen bij politie en justitie te arresteren in een grootschalig, internationaal onderzoek naar georganiseerde misdaad (drugshandel). Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CDP) en een aantal ngo's en internationale mensenrechtenorganisaties tot wie (kwetsbare) burgers die zich in hun (mensen)rechten miskend voelen zich kunnen wenden. Door gebrekkige implementering van de wetgeving en door gebreken of integriteitstekorten bij veiligheidsdiensten en gerecht kunnen mensen in specifieke situaties kwetsbaar blijven. Voor organisaties binnen de burgermaatschappij, die vrij en robuust aanwezig is in Albanië, is het mogelijk om voor deze mensen ongehinderd toegang te faciliteren tot verdere bescherming door de autoriteiten.

Uit diezelfde informatie, dat een hoofdstuk over huiselijk geweld bevat, blijkt tevens dat de Albanese autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het ernstig en wijdverspreid fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet op maatregelen tegen geweld in familierelaties gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen verschillende keren gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-) echtgenoot van het slachtoffer. De verbeteringen aan de Wet op maatregelen tegen geweld in familierelaties verzekeren verder dat vrouwen en meisjes die geweld ervaren ook onmiddellijk politiebescherming krijgen wanneer ze hiervan een melding doen, dat er opnieuw sprake is van preliminary protective orders en dat slachtoffers onmiddellijk (samen met de kinderen) in een shelter opgevangen worden. Verder beschermt de wet ook vrouwen zonder dat ze een formele band (huwelijks- of samenlevingscontract) met de dader hebben, werden nieuwe provisies opgenomen over de verwijdering van de dader uit de woning en werd er ingevolge deze vernieuwde wetgeving het initiatief genomen een speciale database te creëren die alle zaken die bij de rechtbanken hangende zijn samenbrengt en coördineert. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in alle gemeenten een coördinatiemechanisme (Referral Mechanism against Domestic Violence) aanwezig, waarbij verschillende lokale instellingen (politie, ngo's, gemeentediensten, school, gezondheidscentra) samen reageren op gedetecteerde gevallen van huiselijk geweld, wat ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Daarnaast werd ook één unieke, nationale hulplijn voor vrouwen die hulp zoeken tegen huiselijk geweld in het leven geroepen en werden voorzieningen zoals vluchthuizen, advies- en gezondheidscentra en centra voor juridische bijstand verder uitgebouwd. Zo is er sprake van een nationaal centrum voor de behandeling van slachtoffers van huiselijk geweld en van het LILIUM Crisis Management Centre for sexual violence cases dat de klok rond gezondheidsbijstand verleent. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van juni 2021 en beslaat de periode 2021-2030 – om huiselijk geweld drastisch te verminderen. In 2022 heeft Albanië tevens de International Labour Organisation Convention on Violence and Harassment in the World of Work onderschreven. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.

Verzoeker laat na informatie bij te brengen die hier een ander licht op werpt of afbreuk aan doet. Hij vermag met zijn selectieve lezing ervan niet de juistheid van voormelde informatie te weerleggen. Die informatie is eenduidig en wordt op professionele manier verzameld uit verschillende objectieve bronnen, waaronder het EASO, het UNHCR, relevante internationale mensenrechtenorganisaties, niet-gouvernementele organisaties, vakliteratuur en berichtgeving in de media. In deze informatie bevestigen meerdere ngo's de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen ze de efficiëntie en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen huiselijk geweld. Uit de informatie kan worden afgeleid dat zowel de overheid als het middenveld allerhande inspanningen doen en daadwerkelijk en effectief optreden. De nationale en lokale overheden, de politie en het gerecht zetten zich in en doen allerlei inspanningen, en voorts spannen allerhande organisaties zich in met betrekking tot (slachtoffers van) huiselijk geweld in Albanië.

Met zijn selectieve lezing van voormelde beschikbare landeninformatie, toont verzoeker dus niet aan, en maakt voorts niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheid)problemen geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die hij vreest. Bovendien maakt hij hiermee, gelet ook op wat voorafgaat, hoe dan ook geenszins aannemelijk dat hij met betrekking tot de problemen van huiselijk geweld vanwege zijn vader geen beroep kan doen op de Albanese autoriteiten en dat deze niet bij machte of onwillig zouden zijn om hem hiervoor hulp en/of bescherming te bieden.

5.3.5. Ten slotte, waar in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming onvoldoende rekening heeft gehouden met verzoekers kwetsbaarheid en medische toestand, verwijzend naar het medisch verslag van het Universitair Ziekenhuis Sint-Lukas in Brussel en het attest van de psycholoog (die tevens als bijlagen werden toegevoegd bij het verzoekschrift), gaat verzoeker volledig voorbij aan de volgende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit wel degelijk blijkt dat de commissaris-generaal deze elementen mee in overweging heeft genomen bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming:

“Het feit dat je in België in behandeling bent voor uw psychische problemen, zoals blijkt uit het door jou neergelegde attest van je psycholoog en het verslag van het Universitair Ziekenhuis Sint-Lukas in Brussel, wordt verder niet in vraag gesteld. Medische/ psychische problemen op zich houden echter geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Je dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. Met de bijgebrachte attesten toon je hoe dan ook allerminst aan dat het hen in jouw land van herkomst met betrekking tot je verklaarde vervolgingsproblemen aan nationale bescherming ontbreekt. Tot slot dient hier te worden vastgesteld dat uit niets blijkt dat jij bij terugkeer naar Albanië geen of onvoldoende medische zorgen zou kunnen krijgen voor jouw psychische gezondheidsproblemen. Uit de verklaringen en documenten neergelegd door je moeder in het kader van haar verzoek om internationale bescherming kan immers afgeleid worden dat zowel je moeder als jij in Albanië toegang hadden tot medische verzorging en psychologische begeleiding. Zo werd je in Albanië onder meer opgevolgd door een schoolpsycholoog en kreeg je zowel in groep met je moeder als individueel via een het vrouwen centrum (of centrum voor mishandelde personen) sessies bij een psycholoog aangeboden (notities persoonlijk onderhoud M.K. d.d. 20/03/2023, p. 11, 12, 16 en 17).”

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die hierop een ander licht werpen.

5.3.6. Wat betreft verzoekers betoog dat er rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, beaamt de Raad dat het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging vormt tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige, zoals artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet voorschrijft. Anderzijds mag niet worden vergeten dat het de commissaris-generaal, en ook de Raad, in het kader van het asielcontentieux, enkel toekomt inhoudelijk na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden, bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, opdat hem of haar de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. In casu komt hierbij nog de vereiste dat de commissaris-generaal, conform artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, eerst moet nagaan of hij het beschermingsverzoek van de minderjarige verzoeker al dan niet ontvankelijk kan verklaren. De commissaris-generaal en de Raad zouden hun bevoegdheid te buiten gaan mochten zij een vreemdeling die niet voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet of aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. In het kader van een beschermingsverzoek, quod in casu, dient de afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling dan ook enkel te worden beoordeeld binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming, alsook binnen de ontvankelijkheidsvoorwaarde gesteld in artikel 57/6, § 3, eerste

lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Het beginsel van het 'belang van het kind' is in die zin in het specifieke kader van het zogenaamde asielcontentieux dan ook beperkt, zoals ook de Raad van State aanhaalde in zijn arrest nr. 223.630 van 29 mei 2013. Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag, vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria.

Wat betreft de beoordeling over het beschermingsverzoek, in het kader van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met jeugdige leeftijd en maturiteit van verzoeker. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid erop gewezen heeft dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Kinderrechtenverdrag op hem van toepassing is. De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker wel degelijk rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind. Met een louter theoretisch betoog over het belang van het kind, zonder concreet toe te lichten hoe en waar de commissaris-generaal dan geen rekening heeft gehouden met de belangen van de minderjarige verzoeker, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de commissaris-generaal binnen haar wettelijke bevoegdheid geen rekening heeft gehouden met de belangen van het kind. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat de commissaris-generaal, door in casu te oordelen dat verzoeker geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, het hoger belang van het kind heeft miskend.

5.4. Conclusie

5.4.1. Het voorgaande in acht genomen, kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat verzoeker geen eigen elementen heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht besloten om met toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet het beschermingsverzoek niet ontvankelijk te verklaren. Een schending van dit artikel blijkt niet.

5.4.2. Aangezien artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden niet dienstig.

5.4.3. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een kennelijke appreciatiefout noch een schending van de materiële motiveringsplicht kan worden aangenomen.

5.4.4. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het CGVS. Overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftientwintig door:

V. HOEFNAGELS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

V. HOEFNAGELS